

ΑΔΕΡΦΟΙ ΓΚΡΙΜ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Τα τρία φύλλα του φιδιού

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας άνθρωπος τόσο φτωχός που δεν μπορούσε να θρέψει ούτε τον μονάκριβο γιο του.

«Καλέ μου πατέρα», είπε κάποτε ο γιος, «τα φέρνεις τόσο δύσκολα πέρα κι εγώ σου είμαι βάρος. Καλύτερα να φύγω και να κοιτάξω να βγάλω μόνος μου το ψωμί μου».

Ο πατέρας του έδωσε την ευχή του και τον αποχωρίστηκε λυπημένος. Τον καιρό εκείνο ο βασιλιάς μιας πανίσχυρης πολιτείας έκανε πόλεμο και το παλικάρι μπήκε στο στρατό του και ξεκίνησε για την μάχη. Η σύγκρουση με τον εχθρό ήταν τρομερή και ο κίνδυνος μεγάλος, ο ουρανός έβρεχε μολύβι κι οι στρατιώτες σωριαζότανε νεκροί ολόγυρά του. Κάποια στιγμή σκοτώθηκε ο στρατηγός και οι στρατιώτες δείλιασαν κι ήταν έτοιμοι να το βάλουν στα πόδια. Τότε όμως μπήκε μπροστά το παλικάρι και τους έδωσε κουράγιο φωνάζοντας: «Δεν θα αφήσουμε την πατρίδα μας να χαθεί!» Τον ακολούθησαν και οι άλλοι και τελικά κατάφεραν να νικήσουν. Όταν έμαθε ο βασιλιάς πως μονάχα σε αυτόν χρωστούσε την νίκη τον έκανε αρχιστράτηγο και τον γέμισε με θησαυρούς.

Ο βασιλιάς τώρα είχε και μια κόρη. Η βασιλοπούλα ήταν πανέμορφη αλλά είχε μια παραξενιά. Είχε δώσει όρκο πως θα έπαιρνε για άνδρα της μόνο όποιον της ορκιζόταν πως θα έμπαινε μαζί της στον τάφο αν τύχαινε να πεθάνει πρώτη. «Αν με αγαπάει μέσα στην καρδιά του, τι θα την θέλει την ζωή αν εγώ έχω πεθάνει;» έλεγε. Αν πάλι πέθαινε ο άνδρας της πρώτος θα τον

ακολουθούσε κι εκείνη ζωντανή στον τάφο. Αυτή η αλλόκοτη απαίτηση είχε τρομάξει τους υποψήφιους γαμπρούς. Το παλικάρι ωστόσο θαμπώθηκε τόσο πολύ από την ομορφιά της που δεν νοιάστηκε καθόλου για αυτή την παραξενιά και ζήτησε χωρίς δεύτερη σκέψη το χέρι της από τον βασιλιά.

«Ξέρεις τι όρκο πρέπει να πάρεις για να δεχτεί η θυγατέρα μου να σε παντρευτεί;» τον ρώτησε ο βασιλιάς. «Ναι» αποκρίθηκε το παλικάρι. Αν πεθάνει πρώτη, θα πρέπει να κατέβω ζωντανός στον τάφο της. Αλλά η αγάπη μου είναι τόσο μεγάλη που δεν υπολογίζω κανένα κίνδυνο.»

Συμφώνησε λοιπόν ο βασιλιάς κι ο γάμος έγινε με μεγαλοπρέπεια όπως άρμοζε. Έζησε το ζευγάρι για καιρό χαρούμενο κι ευτυχισμένο. Ώσπου μια μέρα η βασίλισσα αρρώστησε βαριά και κανένας γιατρός δεν μπορούσε να την κάνει καλά. Κι όταν πια άφησε την τελευταία της πνοή, ο νεαρός βασιλιάς θυμήθηκε με φρίκη την υπόσχεση που είχε δώσει. Αλλά δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγει. Ο βασιλιάς πατέρας της είχε βάλει φρουρούς σε όλες τις πύλες της πολιτείας, ήταν αδύνατο να ξεφύγει από την κακή του μοίρα. Και τη μέρα που η νεκρή κηδεύτηκε, τον κατέβασαν κι αυτόν στη υπόγεια κρύπτη όπως βρίσκονταν οι βασιλικοί τάφοι, κλείδωσαν και μαντάλωσαν την πόρτα κι έφυγαν. Δίπλα στο φέρετρο ήταν τοποθετημένα σε ένα τραπεζάκι τέσσερα κεριά, τέσσερα καρβέλια ψωμί και τέσσερα κανάτια κρασί. Μόλις θα τελείωναν, τον περίμενε κι αυτόν αγωνιώδης θάνατος. Καθόταν λοιπόν βουτηγμένος στην λύπη και στο παράπονο κι έτρωγε κάθε μέρα μια μπουκίτσα ψωμί κι έπινε μια γουλιά κρασί μονάχα. Κι έβλεπε μέσα στο σκοτάδι τον θάνατο να τον πλησιάζει ολοένα και περισσότερο. Κι όπως καθόταν κι έκλαιγε την μοίρα του, είδε σε μια γωνιά ένα φίδι να σέρνεται και να πλησιάζει τη νεκρή. Ο νεαρός βασιλιάς νόμισε πως το φίδι πήγαινε να χορτάσει με τη σάρκα της νεκρής του γυναίκας, οπότε έβγαλε το σπαθί του και λέγοντας: «Όσο ζω, δεν θα σ' αφήσω να την πειράξεις», έκοψε το φίδι σε τρία κομμάτια. Μετά από λίγο ένα δεύτερο φίδι ξεπρόβαλε από την γωνιά και βλέποντας το πρώτο σκοτωμένο και κομματιασμένο, γύρισε πίσω στην τρύπα του και ξαναβγήκε λίγο

αργότερα κρατώντας στο στόμα του τρία πράσινα φύλλα. Πήρε τα τρία κομμάτια του νεκρού φιδιού, τα ταίριαξε μεταξύ τους και σκέπασε τις τρεις πληγές με τα πράσινα φύλλα. Αμέσως οι πληγές έκλεισαν και το σκοτωμένο φίδι σάλεψε, σηκώθηκε και μαζί με το άλλο, έτρεξαν να κρυφτούν στη φωλιά τους. Τα φύλλα έμειναν πεσμένα στο πάτωμα. Το δύστυχο παλικάρι αναρωτήθηκε τότε μήπως η μαγική δύναμη των φύλλων μπορούσε να γιατρέψει και τους ανθρώπους. Τα μάζεψε λοιπόν και έβαλε ένα στο στόμα και από ένα στο κάθε μάτι της νεκρής. Την ίδια κιόλας στιγμή, το αίμα ξεκίνησε να τρέχει στις φλέβες της, ανέβηκε στο πρόσωπό της και ρόδισε ξανά τα μάγουλα της. Πήρε βαθιά ανάσα η βασίλισσα, άνοιξε τα μάτια της και ρώτησε: «Αχ Θεέ μου, πού βρίσκομαι;» «Είσαι πλάι μου πολυαγαπημένη μου γυναίκα» της αποκρίθηκε το παλικάρι και της διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί. Της έδωσε ύστερα ψωμί και κρασί ώστε να συνέλθει λιγάκι και οι δυο μαζί ξεκίνησαν να φωνάζουν τόσο δυνατά που οι φρουροί τους άκουσαν κι έστειλαν μαντάτο στον βασιλιά. Ο βασιλιάς κατέβηκε ο ίδιος κάτω και άνοιξε την πόρτα της κρύπτης. Και όταν τους είδε και τους δυο γερούς και δυνατούς, κόντεψε να τρελαθεί από την χαρά του. Ο νεαρός βασιλιάς μάζεψε τα 3 φύλλα του φιδιού και τα έδωσε στον υπηρέτη του να τα κρύψει λέγοντας του: «Φύλαξε τα σαν τα μάτια σου γιατί κανείς δεν ξέρει τι άλλο θα αντιμετωπίσουμε».

Ξεκίνησαν λοιπόν να ζούνε και πάλι αλλά η βασιλοπούλα είχε αλλάξει πολύ από την ημέρα που αναστήθηκε, λες κι είχε χαθεί όλη η αγάπη για τον άνδρα της, ξέχασε και την πίστη και την αφοσίωσή του και το ότι την είχε σώσει από τον θάνατο, αντίθετα κακές σκέψεις ξεκίνησαν να τριγυρνούν στο μυαλό της και τον έβλεπε ξαφνικά σαν εχθρό. Μετά από κάμποσο καιρό αποφάσισαν να περάσουν μαζί την θάλασσα για να δούνε τον γέρο πατέρα του κι εκείνη κατά την διάρκεια του ταξιδιού αγάπησε τον καπετάνιο. Μια μέρα που ο άνδρας της κοιμόταν, φώναξε τον καπετάνιο, έπιασαν τον κοιμισμένο από τους ώμους και τα πόδια και τον πέταξαν στο νερό. Κι ύστερα η βασιλοπούλα είπε στον καπετάνιο:

«Τώρα θα γυρίσουμε πίσω και θα πούμε ότι πέθανε στο ταξίδι. Θα σε παρουσιάσω στον πατέρα μου με τόσο καλά λόγια που θα μας δώσει την άδεια να παντρευτούμε και θα σου δώσει τον θρόνο του».

Αλλά ο πιστός υπηρέτης που όλα τα είχε δει, έλυσε μια βάρκα από το καράβι, κατάφερε να βρει τον πνιγμένο αφέντη του, έβαλε τα τρία φύλλα φιδιού σε μάτια και στόμα και ο πνιγμένος ξαναγύρισε στην ζωή. Μετά ξεκίνησαν να τραβούν κουπί με όλη τους την δύναμη ώστε πρόφτασαν να γυρίσουν πρώτοι πίσω, στην πολιτεία του γερο-βασιλιά. Ο βασιλιάς απόρησε που τους είδε μόνους, και τους ρώτησε τι είχε συμβεί. Όταν έμαθε για την φριχτή κακία της κόρης του είπε: «Δεν μπορώ να πιστέψω πως η θυγατέρα μου έκανε τέτοιο πράγμα. Ας περιμένουμε να έρθει και η αλήθεια θα λάμψει», και έκρυψε τους δυο ναυαγούς σε μια μικρή κάμαρη. Μετά από λίγο έφτασε και το μεγάλο καράβι κι η κακιά βασίλισσα παρουσιάστηκε με τη θλίψη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της. «Γιατί γύρισες μόνη σου, πού είναι ο άνδρας του;» ρώτησε ο βασιλιάς. «Ο άντρας μου αρρώστησε στο ταξίδι και πέθανε, και αν δεν ήταν αυτός ο γενναίος καπετάνιος να με φροντίσει και να με βοηθήσει, θα είχα πεθάνει κι εγώ μαζί του.

Ο βασιλιά τότε είπε: «Εγώ, κόρη μου, θα τον αναστήσω τον πεθαμένο». Κι ανοίγοντας την πόρτα της κρυψώνας, κάλεσε έξω τον νεαρό βασιλιά και τον υπηρέτη του. Μόλις η γυναίκα αντίκρισε τον άνδρα της, λύγισαν τα πόδια της και έπεσε στα γόνατα ζητώντας συγχώρεση. Ο γέρο βασιλιάς είπε: «Δεν σου αξίζει συγχώρεση. Εκείνος σε ακολούθησε πρόθυμα στον θάνατο όταν πέθανες και σου ξαναέδωσε πίσω την ζωή, εσύ όμως τον σκότωσες στον ύπνο σου. Τώρα θα τιμωρηθείς όπως σου αξίζει. Και την έριξαν μαζί με τον καπετάνιο σε ένα βαρκάκι και τους έσπρωξαν στα ανοιχτά αφήνοντας τους να χαθούν στα κύματα.

Η γάτα και το ποντίκι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια γάτα, που έπιασε φιλίες μ' έναν ποντικό. Και τού 'δωσε τόσες υποσχέσεις και τού 'ταξε τόσα ωραία πράγματα, που με τα πολλά ο ποντικός συμφώνησε και δέχτηκε να ζήσουνε μαζί στο ίδιο σπίτι και να μοιραστούν σαν καλοί φίλοι τα υπάρχοντα τους.

«Αλλά θα πρέπει να φροντίσουμε για το χειμώνα, ειδάλως θα πεινάσουμε», είπε η γάτα και συμφώνησε κι ο ποντικός. Πράγματι αγόρασαν ένα βαρελάκι βούτυρο, να το έχουν για το χειμώνα. Μόνο που δεν ήξεραν πού να το κρύψουν, για να μην τους το κλέψει κανείς. Αφού έσπασαν τα κεφάλια τους, η γάτα μίλησε και είπε :

«Δεν μπορώ να βρω καλύτερη κρυψώνα από την εκκλησία. Εκεί δεν τολμάει κανείς ν' απλώσει το χέρι του και να κλέψει το παραμικρό. Πάμε να τα' αφήσουμε κάτω από την Αγία Τράπεζα. Και δεν θα τ' ανοίξουμε παρά μόνον όταν θα το χρειαστούμε ». Έκρυψαν λοιπόν κι ασφάλισαν το βούτυρο για το χειμώνα. Αλλά πριν περάσει πολύς καιρός, τη γάτα την έπιασε λιγούρα για τη νόστιμη λιχουδιά. Και λέει στον ποντικό :

«Ποντικέ, η ξαδέρφη μου γέννησε κι έφερε στον κόσμο ένα γατάκι καστανόξανθο. Σήμερα θα γίνει η βάφτιση κι εγώ θα είμαι νονά. Άσε με να πάω και φρόντισε μόνος σου το σπιτικό μας για λίγο». «Εντάξει, εντάξει», αποκρίθηκε το ποντίκι. Πήγαινε στο καλό του Θεού. Κι αν σας τρατάρουν τίποτα καλό, μη με ξεχάσεις. Μ' αρέσουν και μένα τα κουφέτα ».

Αλλά ήταν όλα ψέματα. Η γάτα ούτε ξαδέρφη είχε, ούτε ανιψάκι είχε αποκτήσει. Παρά μια και δυο τραβάει για την εκκλησία, τρυπώνει κάτω απ' την Αγία Τράπεζα κι ανοίγει το βαρελάκι με το βούτυρο. Αφού έφαγε το πάνω πάνω, το καϊμάκι, έκανε μια βόλτα πάνω απ' τις στέγες των κοντινών σπιτιών, λιάστηκε, ξεκουράστηκε, σκούπισε τα μουστάκια της και ξερογλειφότανε κάθε που θυμότανε το βούτυρο. Κατά το βραδάκι γύρισε σπίτι.

«Επιτέλους ήρθες », την υποδέχτηκε ο ποντικός. " Τα πέρασες ωραία; »

«Καλά ήτανε».

«Και πώς το βγάλατε το γατάκι;», ρώτησε ο ποντικός,

«Πάειτοκαϊμάκι», απάντησε ξερά η γάτα.

«Πάειτοκαϊμάκι;», απόρησε ο ποντικός. «Παράξενο όνομα. Το συνηθίζετε στην οικογένεια σας;»

«Μην το ψάχνεις», τον έκοψε η γάτα. «Δεν είναι δα χειρότερο απ το όνομα που έδωσες εσύ στο βαφτιστήρι σου: Ψιχουλοφάης»

Δεν πέρασε πολύς καιρός και τη γάτα πάλι την έπιασε λιγούρα για το βούτυρο. Γυρνάει λοιπόν και λέει στον ποντικό :

«Θα μου κάνεις τη χάρη και θα φροντίσεις σήμερα μόνος σου το σπιτικό μας, γιατί θα γίνω και πάλι νονά. Το καινούργιο γατάκι είναι μαύρο με μια άσπρη γραμμούλα γύρω απ' το λαιμό. Δεν μπορώ να πω όχι».

Ο καλός ο ποντικός συμφώνησε. Η γάτα όμως χώθηκε στα στενά και κρυφά έφτασε μέχρι την εκκλησία. Εκεί άνοιξε πάλι το βαρελάκι και κατέβασε το βούτυρο ως τη μέση. «Τίποτα δεν είναι πιο νόστιμο », σκέφτηκε, «από αυτό που τρως εσύ ο ίδιος». Κι έμεινε πολύ ευχαριστημένη από την εκδρομή της. Όταν γύρισε σπίτι, ο ποντικός τη ρώτησε :

«Πώς το βάφτισες αυτό το γατάκι; »

— «Παιτομισό», απάντησε η γάτα.

— «Παιτομισό! Τι λες; Σ όλη μου τη ζωή δεν έχω ξανακούσει τέτοιο όνομα. Βάζω στοίχημα ότι στο ημερολόγιο δεν έχει μέρα να γιορτάζει! »

Δεν πέρασε πολύς καιρός και της γάτας της τρέξανε πάλι τα σάλια για το βούτυρο. «Όλα τα καλά πράγματα τριτώνουν », είπε στον ποντικό. «Με κάλεσαν πάλι νονά σε μια βάφτιση. Το γατάκι αυτή τη φορά είναι κατάμαυρο, μόνο που έχει άσπρα ποδαράκια. Ούτε μια άσπρη τρίχα σ' όλο του το κορμάκι. Αυτό είναι πολύ σπάνιο, μια φορά στα δέκα χρόνια συμβαίνει. Θα μ' αφήσεις να πάω;»

Ο ποντικός έμεινε λοιπόν σπίτι και καθάρισε και σκούπισε και συγύρισε. Η λιχούδα γάτα όμως έβαλε κάτω το βαρελάκι και το τέλειωσε το βούτυρο. «Δεν ησυχάζεις παρά μονάχα όταν τον φας όλον το μεζέ», μονολόγησε. Χορτάτη και καλοφαγωμένη γύρισε σπίτι αργά το βράδυ. Ο ποντικός ρώτησε αμέσως να μάθει τι όνομα είχανε δώσει στο τρίτο γατάκι.

«Μπα, ούτε αυτό θα σου αρέσει», του αποκρίθηκε η γάτα. « Το βγάλαμε Παιιόλο ».

«Παιιόλο!», φώναξε ο ποντικός. « Αυτό είναι το πιο παράξενο απ όλα. Δεν τό ' χω συναντήσει πουθενά γραμμένο. Τι στην ευχή σημαίνει; " Και κουνώντας το κεφάλι του κουλουριάστηκε στη γωνιά του να κοιμηθεί. Από τότε κι ύστερα κανείς δεν ξανακάλεσε τη γάτα να βαφτίσει. Όταν όμως χειμώνιασε κι έξω δεν έβρισκαν πια τίποτα να φάνε, ο ποντικός θυμήθηκε το βούτυρο και είπε:

«Έλα, γάτα, πάμε στην εκκλησία να πάρουμε το βούτυρο, που είχαμε φυλάξει για το χειμώνα. Θα είναι ό,τι πρέπει».

« Μάλιστα», αποκρίθηκε η γάτα. «Για σένα προπάντον θα είναι ό,τι πρέπει. Και δεν θα σου πέσει βαρύ στο στομάχι. Είναι ελαφρύ, σαν να τρως αέρα κοπανιστό». Μια και δυο, ξεκινάνε για την εκκλησία. Κι όταν έφτασαν, βρήκαν το βαρελάκι στη θέση του. Αλλά ήταν άδειο.

«Τώρα καταλαβαίνω», είπε ο ποντικός. " Ωραία φίλη είσαι! Αντί να βαφτίζεις γατάκια, ερχόσουνα εδώ και έτρωγες το βούτυρο. Παιιτοκαϊμάκι πρώτα, μετά Παιιτομισό, κι ύστερα . . . »

«Σταμάτα!» τον έκοψε η γάτα. «Άλλη μια λέξη και θα σε φάω κι εσένα!»

«. . . Παιιόλο!», ξεστόμισε ο καημένος ο ποντικός. Και πριν προλάβει ν' αποσώσει το λόγο του, τον αρπάζει η γάτα και τον κάνει μια χασιά.

Τι να κάνουμε; Έτσι είναι ο κόσμος.

Ο ψαράς και η γυναίκα του

Μια φορά και ένα καιρός, ήταν ένας ψαράς, που ζούσε με τη γυναίκα του σε μια καλύβα κοντά στη θάλασσα. Κάθε μέρα ο ψαράς πήγαινε στην ακρογιαλιά και ψάρευε με τις ώρες. Μια μέρα λοιπόν, εκεί που και πάλι ψάρευε κοιτώντας για ώρες τα νερά, ένιωσε ξαφνικά ένα τσίμπημα στο αγκίστρι του. Τράβηξε την πετονιά και είδε πως είχε πιάσει ένα μεγάλο ψάρι, το οποίο του μίλησε:

«Άκου, ψαρά, σε παρακαλώ, χάρισε μου τη ζωή. Δεν είμαι ψάρι αληθινό, αλλά ένας μαγεμένος πρίγκιπας . Τι θα κερδίσεις αν με σκοτώσεις ; Το κρέας μου δεν είναι καθόλου νόστιμο. Ρίξε με πάλι στο νερό κι άσε με να φύγω».

«Εντάξει», είπε ο ψαράς, «έτσι κι αλλιώς δεν έχω καμιά όρεξη να φάω ένα ψάρι που ξέρει να μιλάει».

Έριξε έτσι το ψάρι ξανά στο νερό και το ψάρι χάθηκε στα βαθιά αφήνοντας πίσω του μια λεπτή γραμμή από αίμα. Ο ψαράς σηκώθηκε και γύρισε στο καλύβι του.

" Λοιπόν ; », τον ρώτησε η γυναίκα του. « Δεν έπιασες τίποτα σήμερα; »

« Όχι », αποκρίθηκε εκείνος. « Έπιασα δηλαδή ένα μεγάλο ψάρι, αλλά μου μίλησε και μου είπε πως είναι ένας μαγεμένος πρίγκιπας, κι έτσι το έριξα πάλι στα νερά και τ' άφησα να φύγει».

«Και δεν του ζήτησες τίποτα ; Δεν έκανες καμιά ευχή;», ρώτησε η γυναίκα.

« Όχι », αποκρίθηκε ο ψαράς , «Τι έπρεπε να ευχηθώ;»

«Αχ», αναστέναξε η γυναίκα του. «Δεν είναι κρίμα να ζούμε εδώ μέσα, σε μια στενάχωρη και σκοτεινή παλιοκαλύβα; Θα μπορούσες να ζητήσεις ένα ωραίο, καθαρό σπιτάκι .. Άντε πίσω να το φωνάξεις και να του το ζητήσεις ! Πες του πως θέλουμε ένα όμορφο σπιτάκι . Θα σου κάνει σίγουρα αυτή τη χάρη ! "

«Μα . . . δεν έχω καμιά όρεξη να τρέχω πάλι εκεί κάτω », διαμαρτυρήθηκε ο ψαράς.

— « Μην είσαι κουτός ! », τον έσπρωξε η γυναίκα του. « Εσύ τό ' πιασες και τ άφησες πάλι να φύγει ! Σου χρωστάει χάρη . Θα κάνει ό,τι του ζητήσεις. Άντε να το βρεις ».

Ο ψαράς δεν ήθελε να θυμώσει την γυναίκα του και επέστρεψε στην ακροθαλασσιά, Στάθηκε δίπλα στο κύμα και φώναξε:

«Έβγα έξω, πρίγκιπα μου, ψάρι μου, καλό μου ψάρι! Κι η γυναίκα μου με στέλνει για να σου ζητήσω χάρη!» Το ψάρι τον άκουσε και πλησίασε. «Τι χάρη ζητάει η γυναίκα σου;» ρώτησε. "Εμ..», αποκρίθηκε ο ψαράς. «λέει πως αφού σε έπιασα, έπρεπε να σου ζητήσω κάτι προτού σε αφήσω. Δεν της αρέσει το καλυβάκι που ζούμε και θα ήθελε ένα μικρό σπιτάκι. «Γύρνα σπίτι σου», απάντησε το ψάρι, η επιθυμία της εκπληρώθηκε».

Γύρισε λοιπόν ο ψαράς και δεν βρήκε πια την καλυβούλα τους αλλά ένα όμορφο μικρό σπιτάκι και την γυναίκα του καθισμένη ευχαριστημένη μπροστά στην πόρτα. Τον έπιασε από το χέρι και τον έμπασε μέσα λέγοντας του. Βλέπεις τι ωραία που είμαστε τώρα;» Διαβήκανε το κατώφλι και μπήκαν στο σάλα και στην κρεβατοκάμαρα όπου υπήρχε ένα κρεβάτι για τον καθένα τους. Το σπίτι είχε και κελάρι και κουζίνα με όλα τα απαραίτητα σκεύη και πίσω από το σπίτι ήταν μια μικρή αυλή με κόττες και πάπιες και ένα περιβόλι με φρούτα και ζαρζαβατικά. «Κοίτα» είπε ενθουσιασμένη η γυναίκα, «δεν είναι όλα υπέροχα;»

«Ναι» συμφώνησε ο ψαράς, τώρα θα ζήσουμε ευτυχισμένοι όλοι την υπόλοιπη ζωή μας. Έφαγαν και έπεσαν για ύπνο και πέρασαν έτσι μια δυο εβδομάδες μέχρι που μια μέρα η γυναίκα είπε: Άκου άνδρα μου, το σπιτάκι μας είναι πολύ μικρό και δεν μας χωράει. Και η αυλή και το περιβολάκι, μικρά είναι κι αυτά. Το ψάρι σου θα μπορούσε να μας χαρίσει ένα μεγαλύτερο σπίτι, ένα παλάτι. Τρέχα να το ζητήσεις. «Αχ γυναίκα» παραπονέθηκε ο ψαράς, «Το σπιτάκι μας είναι μια χαρά, Γιατί δεν σου αρέσει, τι δουλειά έχουμε εμείς με τα παλάτια;» Μα η γυναίκα του επέμεινε: «Άντε να του το ζητήσεις και δεν θα σου το αρνηθεί, άκου που σου λέω!»

«Όχι γυναίκα», είπε ο ψαράς. «Το ψάρι μας έδωσε ένα ωραίο σπιτάκι, δεν θέλω να του ζητήσω περισσότερα, μπορεί να μου κρατήσει κακία».

«Πήγαινε σου λέω» του είπε εκείνη και τον έσπρωξε. «Για κείνο δεν είναι τίποτε, άντε πήγαινε!»

Ο ψαράς σηκώθηκε με βαριά καρδιά και κατέβηκε στην ακρογιαλιά λέγοντας με το νου του: «Δεν είναι σωστό αυτό που κάνω». Αλλά το έκανε. Η θάλασσα όταν έφτασε ήταν πράσινη και αφρισμένη με ένα σκούρο μενεξεδί χρώμα. Ο ψαράς στάθηκε στη άκρη και είπε: «Έβγα έξω πρίγκιπα μου, ψάρι μου, καλό μου ψάρι. Η γυναίκα μου με έστειλε να ζητήσω μία χάρη. «Τι θέλει πάλι η γυναίκα σου;» ρώτησε το ψάρι. «Αχ» δείλιασε ο ψαράς. «Τώρα θέλει ένα πέτρινο παλάτι».

«Γύρνα σπίτι σου κι η γυναίκα σου στέκεται απ' έξω και σε περιμένει. » Ο ψαράς γύρισε σπίτι του και τι να δει; Αντί για το μικρό σπιτάκι του, υψωνόταν στο ίδιο μέρος ένα πέτρινο παλάτι. Κι η γυναίκα του τον υποδέχτηκε χαρούμενη. Τον πήρε από το χέρι και μπήκαν μέσα όπου είδαν τα αστραφτερά μαρμάρινα πατώματα και πολλούς υπηρέτες να προσμένουν τις διαταγές τους. Κι ήτνα οι τοίχοι κάτασπροι στολισμένοι με όμορφους πίνακες, τραπέζια και καρέκλες ήταν φτιαγμένες από χρυσάφι και κρυστάλλινοι πολυέλαιοι κρέμονταν από τα ταβάνια σε όλα τα δωμάτια και στα πατώματα ήταν στρωμένα πολύτιμα χαλιά. Στα τραπέζια μάλιστα ήταν στρωμένα τα εκλεκτότερα φαγητά και τα ακριβότερα κρασιά. Και πίσω από το σπίτι είδαν μια μεγάλη αυλή όπου υπήρχαν στάβλοι με άλογα και αγελάδες και άμαξες πολλές. Και πιο πίσω ένας απέραντος κήπος με τα ωραιότερα λουλούδια και δέντρα. Και ακόμη παραπίσω ένα δάσος με ζαρκάδια και ελάφια και λαγούς για να περνούν την ώρα τους οι κυνηγοί και να διασκεδάζουν.

« Λοιπόν;», ρώτησε η γυναίκα τον άνδρα της, «δεν είναι πανέμορφο το παλάτι μας;» Ναι αποκρίθηκε εκείνος. «Τώρα πια θα ζήσουμε ευτυχισμένοι όλη την υπόλοιπη ζωή μας». Αυτό θα το δούμε», είπε η γυναίκα. «Πάμε τώρα για ύπνο». Την άλλη μέρα, η γυναίκα ξύπνησε πρώτη και θαύμασε το μαγευτικό τοπίο που απλωνόταν έξω από το παράθυρο τους. Ο άνδρας της δεν είχε καλοξυπνήσει, τον σκούντησε με τον αγκώνα και του είπε: «Άνδρα μου, σήκωσε και κοίτα από το παράθυρο και πες μου: δεν θα μπορούσαμε να γίνουμε βασιλιάδες αυτής εδώ της χώρας; Άντε

να πεις στο ψάρι πως θέλουμε να γίνουμε βασιλιάδες».

«Αχ» γυναίκα είπε ο ψαράς, «Γιατί να γίνουμε βασιλιάδες; Εγώ δεν θέλω να γίνω βασιλιάς»

«Κι αν εσύ δεν θες να γίνεις βασιλιάς, εγώ θέλω να γίνω βασίλισσα, γι' αυτό άντε να το πεις στο ψάρι!»

«Μα τι σε έπιασε πάλι; Δεν θέλω να ζητήσω κι άλλη χάρη!»

«Και γιατί όχι παρακαλώ; Να πας αμέσως να του πεις ότι θέλω να γίνω βασίλισσα».

Τι να κάνει ο κακομοίρης ο ψαράς, σηκώθηκε και τράβηξε στεναχωρημένος για την ακρογιαλιά. Κι όλο έλεγε με το νου του:

«Δεν είναι σωστό αυτό, δεν είναι σωστό». Δεν ήθελε να πάει αλλά πήγε. Κι όταν έφτασε στην ακροθαλασσιά, είδε τα νερά να είναι γκρίζα και μαύρα και μύριζαν σαπίλα. Και στάθηκε εκεί που έπαγε το κύμα και φώναξε: «Έβγα έξω, πρίγκιπα μου, ψάρι μου, καλό μου ψάρι! Κι η γυναίκα μου θέλει για να σου ζητήσω χάρη!»

«Τι θέλει πάλι η γυναίκα σου;», ρώτησε το ψάρι. «Αχ», απάντησε ο άντρας μ έναν αναστεναγμό.

«Τώρα θέλει να γίνει βασίλισσα». «Γύρνα σπίτι σου, έγινε κιάλας», είπε το ψάρι και τον άφησε μόνο του. Ο ψαράς γύρισε πίσω κι είδε πως το παλάτι τους ήταν πολύ μεγαλύτερο, με πύργο και πανύψηλες πολεμίστρες και μπροστά στην πύλη στεκόταν ένας φρουρός και οι στρατιώτες ήταν στην σειρά με λάβαρα και ταμπούρα και σάλπιγγες. Κι όταν μπήκε μέσα, είδε πως όλα ήταν από χρυσάφι και μάρμαρο και χαλιά βελούδινα κάλυπταν τα πατώματα και κασέλες γεμάτες με θησαυρούς ήταν σε κάθε γωνιά.

Όταν άνοιξαν οι πόρτες της μεγάλης σάλας, είδε ο ψαράς όλους τους αυλικούς μαζεμένους και την γυναίκα του καθισμένη σε ένα ψηλό θρόνο από χρυσάφι και διαμάντια, με μια χρυσή κορώνα στο κεφάλι της και ένα σκήπτρο με πολύτιμα πετράδια στο χέρι. Και δεξιά κι αριστερά της στεκόταν οι δεσποινίδες των τιμών, η μία ομορφότερη από την άλλη. Ο ψαράς στάθηκε μπροστά της και είπε: «Λοιπόν γυναίκα, ευχαριστήθηκες τώρα που έγινες βασίλισσα;» «Ναι» είπε η γυναίκα «Αυτό ήθελα».

Ο ψαράς την κοίταξε και είπε: «Αχ, γυναίκα, τι ωραία που είσαι βασίλισσα! Τώρα πια θα ζήσουμε ευτυχισμένοι. Και δεν θέλουμε

τίποτα καλύτερο! »

«Όχι άνδρα μου» είπε η γυναίκα που ησυχία δεν έβρισκε με τίποτε. «Εδώ μέσα βαριέμαι, δεν έχω τι να κάνω, δεν αντέχω άλλο. Πήγαινε πες στο ψάρι πως θέλω να γίνω αυτοκράτειρα».

«Αχ γυναίκα, τι σε έπιασε πάλι και θες να γίνεις αυτοκράτειρα;»

«Πήγαινε που σου λέω!» τον έσπρωξε «και πες του αυτό: θέλω να γίνω αυτοκράτειρα!»

«Μα βρε γυναίκα, πώς να του πω τέτοιο πράγμα. Ο αυτοκράτορας είναι ένα και μοναδικός, το ψάρι δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο, δεν μπορεί να σε κάνει αυτοκράτειρα».

«Πως;» θύμωσε η γυναίκα. «Εγώ είμαι η βασίλισσα κι εσύ αρνείσαι να με υπακούσεις; Άντε γρήγορα να κάνεις αυτό που σου λέω, θέλω να γίνω αυτοκράτειρα, αυτό να πεις στο ψάρι»

«Κι ο δύστυχος ψαράς ξεκίνησε για την ακροθαλασσιά γεμάτος φόβο κι όλο έλεγε στον εαυτό του.

«Δεν είναι σωστό αυτό που κάνω. Άκου εκεί να θέλει να γίνει αυτοκράτειρα! Το ψάρι θα θυμώσει στο τέλος ! »

Με αυτές τις σκέψεις έφτασε στο γιαλό και είδε την θάλασσα πηχτή σαν κατράμι και κατάμαυρη με τον αέρα να σηκώνει ψηλά κύματα και να αφρίζει τα νερά. Τρομαγμένος στάθηκε στην άκρη και φώναξε:

«Έβγα έξω, πρίγκιπα μου, ψάρι μου, καλό μου ψάρι! Κι η γυναίκα μου με στέλνει για να σου ζητήσω χάρη! » Το ψάρι τον άκουσε και πλησίασε. «Τι θέλει πάλι η γυναίκα σου;» ρώτησε το ψάρι. "Αχ..», αποκρίθηκε κουρασμένος ο ψαράς, «τώρα θέλει να γίνει αυτοκράτειρα».

«Γύρνα πίσω, έγινε κιόλας» αποκρίθηκε το ψάρι.

Κι ο ψαράς όταν γύρισε είδε το παλάτι να αστράφτει ολόκληρο από αλαβάστρινα και χρυσά στολίδια. Μπροστά στην πύλη οι στρατιώτες βάδιζαν παραταγμένοι και μέσα στο παλάτι τριγύριζαν οι βαρώνοι και οι κόμητες και οι πρίγκιπες και οι δούκες, βιαστικοί και πολυάσχολοι σαν υπηρέτες. Ολόχρυσες πόρτες άνοιξαν μπροστά του κι είδε στη μεγάλη σάλα την γυναίκα του να κάθεται σε ένα πανήψυλο τρίνο από καθαρό χρυσάφι. Στο κεφάλι της φορούσε μια θεόρατη ολόχρυση κορόνα, στολισμένη με μπριλάντια

και πολύτιμα στολίδια. Στο ένα της χέρι κρατούσε το σκήπτρο και στο άλλο την αυτοκρατορική σφαίρα. Και στις δυο πλευρές του θρόνου ήταν παραταγμένοι σε διπλή σειρά οι αυλικοί, ο πρώτος ήταν πανήψυλος, σχεδόν γίγαντα κι ο τελευταίος ένας μικρούλης σαν μικρό δαχτυλάκι. Και μπροστά τους έτρεχαν αμέτρητοι πρίγκιπες και βαρόνοι και υποκλίνονταν βαθιά. Ο άνδρας της πήγε και στάθηκε μπροστά στην γυναίκα του και της είπε:

«Λοιπόν γυναίκα, είσαι ευχαριστημένη τώρα που έγινες αυτοκράτειρα;» Την κοίταξε με θαυμασμό λέγοντας: «Αχ γυναίκα τι όμορφη που είσαι αυτοκράτειρα»

«Τι κάθεται και με κοιτάς έτσι;» του έβαλε τις φωνές η γυναίκα του. «Πάει αυτό, έγινα αυτοκράτειρα, τώρα θέλω να γίνω πάπισσα. Άντε να το πεις στο ψάρι».

«Μα . . . γ υ ν α ί κ α , τ ρ ε λ ά θ η κ ε ς ; Τι είναι αυτά που ζητάς ; Δεν υπάρχει παρά ένας μονάχα πάπας σε ολόκληρη την χριστιανοσύνη, δεν γίνονται τέτοια πράγματα».

«Θέλω να γίνω πάπισσα, πάει και τελείωσε, άντε γρήγορα να το πεις στο ψάρι» τον πρόσταξε η γυναίκα του αγριεμένη.

«Όχι γυναίκα, δεν πάω, δεν θα μας βγουν σε καλό όλα αυτά τα καπρίτσια σου. Το ψάρι δεν μπορεί να σε κάνει πάπισσα».

«Τράβα αμέσως να κάνεις αυτό που σου είπα!», ούρλιαξε η γυναίκα του. «Φύγε αμέσως, είμαι αυτοκράτειρα και σε διατάζω».

Ο δύστυχος ο ψαράς ξεκίνησε φοβισμένος για την ακρογιαλιά. Τα πόδια του όμως έτρεμαν και λύγιζαν και καλά-καλά δεν μπορούσε να περπατήσει από την τρομάρα του. Και φυσούσε πολύ και τα σύννεφα δέρνηαν τον ουρανό και είχε σκοτεινιάσει λες και ήταν βράδυ. Τα φύλλα είχαν πέσει από τα δέντρα και η θάλασσα μούγκριζε αγριεμένη. Τα κύματα έβραζαν κι έσκαγαν με δύναμη στην αμμουδιά. Κι είδε έξω στο πέλαγος τα καράβια να θαλασσοδέρνονται και να σκαμπανεβάζουν σαν τρελά. Ολόγυρα είχαν μαζευτεί σύννεφα μαύρα, κόκκινα και βαριά που προμήνυαν καταιγίδα. Τρέμοντας από τον φόβο του στάθηκε στο γυαλό και φώναξε: «Έβγα έξω, πρίγκιπα μου, ψάρι μου, καλό μου ψάρι !Κι η γυναίκα μου με στέλνει για να σου ζητήσω χάρη ! »" Τι θέλει πάλι η γυναίκα σου;», τον ρώτησε το ψάρι. " Αχ », αναστέναξε ο

άντρας. « Τώρα θέλει να γίνει πάπισσα ». — « Γύρνα σπίτι σου. Έγινε κιόλας», είπε το ψάρι. Και γύρισε πίσω ο καημένος ο ψαράς και αντίκρισε όταν έφτασε μια θεόρατη εκκλησία τριγυρισμένη από όλα τα παλάτια. Και στριμώχθηκε ανάμεσα στο πλήθος για να περάσει και να φτάσει στην πύλη. Και μέσα κάιγανε χιλιάδες φώτα κι η γυναίκα του ήταν ντυμένη στα ολόχρυσα και καθόταν σε έναν ακόμη πιο ψηλό θρόνο και φορούσε 3 χρυσές κορόνες στο κεφάλι της. Γύρω τις στεκόταν επίσκοποι και μητροπολίτες και δεξιά κι αριστερά υπήρχε διπλή σειρά λαμπάδες, η πιο μεγάλη ψηλή σαν πύργος, η πιο μικρή σαν λυχναράκι. Κι οι βασιλιάδες κι οι αυτοκράτορες ήταν γονατιστοί μπροστά της και της φιλούσαν τα πόδια.

«Γυναίκα» της είπε ο άνδρας και την κοίταξε καλά. «Είσαι ευχαριστημένη τώρα που έγινες πάπισσα;»

«Ναι, αυτό ήθελα» του αποκρίθηκε η γυναίκα του. Εκείνος την πλησίασε και την κοίταξε από κοντά και της είπε: «Αχ γυναίκα, τι ωραία που είσαι τώρα που έγινες πάπισσα». Η γυναίκα του όμως έμεινε ασάλευτη και δεν είπε λέξη. Κι εκείνος τρομαγμένος βιάστηκε να προσθέσει: «Ελπίζω τώρα να είσαι ευχαριστημένη και να μην ζητήσεις τίποτε άλλο».

«Αυτό θα το δούμε» αποκρίθηκε η γυναίκα του.

Και έπεσαν κι οι δυο για ύπνο. Εκείνη όμως δεν ήταν ευχαριστημένη και η απληστία της δεν την άφηνε να κοιμηθεί. Και συνέχεια σκεφτόταν τι περισσότερο θα μπορούσε να ζητήσει από το ψάρι. Ο άνδρας της κοιμόταν βαριά, είχε περπατήσει τόσο πολύ την προηγούμενη που είχε πέσει ξερός. Εκείνη όμως δεν μπορούσε να βρει ησυχία κι όλο στριφογύριζε στο κρεβάτι της κι έστυβε το μυαλό της να βρει τι άλλο θα μπορούσε να γυρέψει και τίποτε δεν έβρισκε. Έτσι πέρασε η νύχτα και κόντευε να ξημερώσει, όταν είδε το ρόδινο χρώμα της αυγής και τον ήλιο να ξεπροβάλλει ολόχρυσος στον ορίζοντα και μια ιδέα κατέβηκε στο μυαλό της.

«Γιατί να μην διαφεντεύω και τον ήλιο και το φεγγάρι στον ουρανό; Άνδρα μου ξύπνα!» φώναξε και τον σκούνησε με τον αγκώνα της. «Σήκω γρήγορα και πήγαινε στο ψάρι, να του πεις πως θέλω να

γίνω Θεός»

Ο άνδρας της μισοκοιμόταν ακόμα κι όταν την άκουσε τρόμαξε που κόντεψε να πέσει από το κρεβάτι. Και τρίβοντας τα μάτια του είπε:

«Τι λες, γυναίκα; Άκουσα καλά; Θέλεις να γίνεις Θεός;»

«Άνδρα μου αν δεν μπορέσω να διαφεντεύω τον ήλιο και το φεγγάρι, με τίποτε δεν θα είμαι ευχαριστημένη και στιγμή ησυχίας δεν θα βρίσκω» Και του έριξε ένα τόσο άγριο βλέμμα που ο κακόμοιρος ανατρίχιασε ολόκληρος. «Εμπρός λοιπόν. Άντε να το πεις στο ψάρι. Θέλω να γίνω Θεός».

«Αχ, γυναίκα μου, της είπε εκείνος πέφτοντας στα πόδια της. «Το ψάρι δεν μπορεί να κάνει τέτοιο πράγμα. Σ έκανε βασίλισσα, σε έκανε αυτοκράτειρα, σ έκανε πάπισσα. Αλλά Θεό! Σύνελθε και μείνε πάπισσα!» Λύσσα την έπιασε κι τρίχες της κεφαλής της σηκώθηκαν όρθιες και μανιασμένη του έδωσε μια κλωτσιά

ουρλιάζοντας: «Θα πας ή δεν θα πας; Θέλω να γίνω Θεός είπα!»

Κι ο δύστυχος ο ψαράς ντύθηκε κι έφυγε σαν τρελός. Έξω όμως λυσομανούσε η καταιγίδα τόσο δυνατά που δεν

μπορούσε καλά-καλά να σταθεί στα πόδια του. Σπίτια και δέντρα έτρεμαν συθέμελα και τα βουνά κόντευαν να παρασυρθούν απ' τον άγριο άνεμο. Βράχια κυλούσαν κι έπεφταν στη θάλασσα κι ο ουρανός κατάμαυρος έτρεμε από τις αστραπές και τις βροντές.

Τα κύματα δέρνονταν άγρια, πανύψηλα και σαν καμπαναριά, έσκαγαν αφρισμένα στο γιαλό. Ο ψαράς φώναξε με όλη του την δύναμη αλλά ούτε ο ίδιος δεν μπορούσε να ακούσει την φωνή του. «Έβγα έξω, πρίγκιπα μου, ψάρι μου, καλό μου ψάρι! Κι η γυναίκα μου με στέλνει για να σου ζητήσω χάρη!»

«Τι θέλει πάλι η γυναίκα σου;», ρώτησε το ψάρι.

«Αχ, θέλει να γίνει Θεός!», απάντησε ξεψυχισμένα ο ψαράς.

«Γύρνα πίσω και θα τη βρεις να κάθεται στο παλιό σας καλυβάκι» είπε το ψάρι. Κι εκεί κάθονται ως και σήμερα ο ψαράς κι η γυναίκα του.